

Arrest

nr. 327 330 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 2 juli 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 12 september 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 17 maart 2017 (RvV 17 maart 2017, nr. 183 936).

1.3. Verzoeker diende op 8 mei 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in dat door de commissaris-generaal niet in aanmerking werd genomen.

1.4. Verzoeker diende op 10 juli 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als feitelijk partner van zijn toenmalige Belgische vriendin.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 7 januari 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ingevolge de in punt 1.4. vermelde aanvraag.

1.6. Op 26 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die onontvankelijk werd bevonden op 16 december 2020. Er werd op die datum aan verzoeker eveneens een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze laatste beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 juli 2021 (RvV 13 juli 2021, nr. 258 128).

1.7. Verzoeker diende op 22 november 2021, op 22 augustus 2022 en op 22 februari 2023 navolgende verzoeken om internationale bescherming in, die allen onontvankelijk werden verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 augustus 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.9. Op 9 november 2023 werd te Aalst een meldingsfiche opgemaakt van een voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn vriendin O. Z.

1.10. Verzoeker zou op 7 mei 2024 te Aalst een humanitaire regularisatie-aanvraag ingediend hebben.

1.11. Verzoeker werd op 2 juli 2024 door de politie van Affligem geïnterpelleerd nadat hij met de wagen verdachte manoeuvres maakte.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 27 mei 2025 (RvV, 27 mei 2025, nr. 327 329).

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2024 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Tarl op 02.07.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : A.(...) M.(...)

voornaam : M.(...) H.(...) M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.07.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2023 dat hem betekend werd op 30.08.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft waarmee hij wil trouwen. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van evenredigheid en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Eerste onderdeel: Het artikel 8 EVRM – recht op gezinsleven

1.

Artikel 1 van het EVRM definieert het toepassingsgebied ratione personae van het EVRM.

Het legt de staten de verplichting op om deze kern van 'basisrechten' te respecteren ten aanzien van 'eenieder die onder zijn rechtsmacht sorteert'. Een persoon in precair verblijf sorteert feitelijk onder de rechtsmacht van de staat. De staat is immers bij machte om dwangmaatregelen te nemen ten aanzien van personen op haar grondgebied in illegaal of precair verblijf.

Hoewel het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de staat een legitiem belang heeft bij het controleren en reguleren van migratie, heeft het Hof ook nuances aangebracht en heeft zij situaties vastgesteld waarbij de staat de grenzen van haar legitiem belang (manifest) overschrijdt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM noch van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf.

Verzoeker betwist dit en wijst op de onzorgvuldigheden in het onderzoek van verweerder dat niet (voldoende) heeft plaatsgevonden.

2.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verwerende partij ab initio niet betwist dat verzoeker ruime belangen heeft op Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing vermeldt de liefdespartner van verzoeker en erkent de facto het bestaan van een gezinsleven in België. Immers, artikel 8.1. EVRM beschermt niet alleen gehuwde partners, maar ook feitelijke, duurzame relaties kunnen vallen onder de bescherming van dit artikel.

Het valt niet te ontkennen dat er wel degelijk sprake is van een duurzame, affectieve en doorleefde liefdesrelatie tussen juffrouw O.(...) en verzoeker.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uitgebreide stukkenbundel en meer bepaald:

stuk 4 – Communicatie via WA en telefoon

stuk 5 – Contactpersoon in geval van nood

stuk 6 – Foto's koppel deel 1

stuk 7 – Foto's koppel deel 2

stuk 8 – Kopie Iraakse huwelijksakte

stuk 9 – Foto's huwelijk

stuk 10 – Huwelijksfoto's

stuk 11 – Uitnodiging damesfeest ("vrijgezelle")

stuk 12 – Uitnodiging huwelijksfeest

stuk 13 – Gebruiksovereenkomst feestzaal (feest voorzien op 14.07.2024 doch verplaatst naar 04.07.2024)

stuk 15 – Foto's appartement verzoeker stuk 21 – Bijkomende foto's koppel

Er is sprake van een effectief beleefde partnerrelatie.

Hiermee heeft verweerder geen rekening gehouden.

Van enig gedegen individueel onderzoek is gewoon geen sprake.

3.

Dat er wel degelijk sprake was/is van een duurzame, affectieve partnerrelatie tussen juffrouw

O.(...) en verzoeker staat vast.

De duurzame relatie bestaat tot op heden nog altijd, waardoor er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de context van artikel 8 EVRM.

4.

Uw Raad oordeelde in het UDN-arrest dd. 15.7.2024 dat "er ernstige vragen rijzen bij het beschermenswaardige karakter van verzoekers relatie, waardoor er geen schending van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen".

Uw Raad verweet het aan verzoeker dat er veel a posteriori elementen zouden worden gevoerd.

Eveneens zouden de bewijsstukken (zoals foto's en berichten) die voorliggen "eenvoudig in scène te zetten zijn".

De relatie wordt zeer pril genoemd in het arrest dd. 15 juli 2024 en het gebrek aan samenwoning zou dit bevestigen.

5.

Verzoeker dient op te merken dat samenleven of samenwonen geen absolute vereiste is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Hij wenst hierbij in het bijzonder naar volgende rechtspraak van het EHRM te verwijzen (EHRM, Vallianatos/Griekenland, §73):

"Elle ne décèle pas d'élément permettant de distinguer, comme le demande le Gouvernement (paragraphe 65 in fine ci-dessus), entre les requérants qui vivent ensemble et ceux qui – pour des raisons professionnelles et sociales – ne cohabitent pas (paragraphe 8 ci-dessus), car en l'espèce l'absence de cohabitation ne prive pas les couples concernés de la stabilité qui les fait relever de la vie familiale au sens de l'article 8."

"[Vrije vertaling]: Zij heeft geen enkel element gevonden op grond waarvan, zoals de regering had gevraagd (zie punt 65 in fine), een onderscheid kan worden gemaakt tussen verzoekers die samenwoonden en verzoekers die - om professionele en sociale redenen - niet samenwoonden (zie punt 8 hierboven), aangezien in casu het ontbreken van samenwoning de betrokken koppels niet de stabiliteit heeft ontnomen die hen tot een gezinsleven in de zin van artikel 8 maakt."

Verzoeker en diens partner hebben meerdere redenen waarom zij nog niet officieel samenwoonden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing door verweerder op 2 juli 2024.

6.

Ten eerste, verzoeker en zijn partner zijn in een traditioneel Islamitisch huwelijk getreden.

In dergelijk huwelijk is het verboden om samen te wonen zonder dat men eerst getrouwd is.

Nu is het koppel in de moskee getrouwd midden december 2023, waardoor samenwoning pas mogelijk werd vanaf deze periode (foto's stuk 9).

Ten tweede, de partner van verzoeker zat nog op school in haar laatste jaar aan VISO secundair onderwijs (gelegen in Roeselare) (mevrouw is geboren in 2003) (zie ook stuk 4 en stuk 30 voor de vertaling: een bericht waarin verzoeker vraagt of zij naar de school in kwestie gaat). Zij moest dus nog elke dag naar school gaan, waardoor het logisch was dat zij niet bij verzoeker kon inwonen (die in Aalst woont). Dan zou zij iedere dag meer dan een uur onderweg zijn (of zelfs langer als zij het openbaar vervoer zou moeten nemen).

Andersom was het ook niet logisch voor verzoeker om bij zijn partner te gaan wonen, die nog bij haar ouders inwoonde. Dit is ook te zien op het uittreksel van het rijksregister van de partner van verzoeker. De adressen zijn hetzelfde als de adressen vermeld op het uittreksel van haar vader, hetgeen getuigt dat zij nog bij haar ouders woonde (stukken 28 en 29). Het is met die redenen dat het koppel slechts in de weekenden bij elkaar "woonde". Zij probeerden daarnaast ook zoveel mogelijk samen te zijn. Samenwonen was echter onmogelijk.

7.

De timing van de inschrijving door de partner van verzoeker op het adres van verzoeker in Aalst is niet "verdacht", louter omdat het toevallig samenvalt met het uitvoeren van de bestreden beslissing en het bevel tot het verlaten van het grondgebied. Deze beslissingen zijn op 2.7.2024 genomen en ter kennis gebracht aan verzoeker. De opleiding van de partner van verzoeker liep echter ook af op het einde van juni (hetgeen normaal is voor het overgrote merendeel van de opleidingen, zeker voor secundair onderwijs), waardoor zij niet langer noodgedwongen iedere dag in Roeselare verplichtingen had en dus bij verzoeker kon intrekken.

8.

Verzoeker erkent dat de relatie qua tijdsduur inderdaad relatief recent is, maar dit zou geen allesbepalend criterium mogen zijn. De relatie van verzoeker en zijn partner is begonnen in september 2023 en is zeer snel gevorderd. Dit heeft niets te maken met "enscenering" van de relatie om een verblijfstitel te bekomen voor

verzoeker. In strikte Islamitische relaties mogen man en vrouw geen relatie hebben voordat zij getrouwd zijn (het stadium van “daten” wordt door het geloof verboden). De partner van verzoeker is van origine ook Irakese, het werd haar niet toegestaan om te daten/een relatie aan te gaan met verzoeker, zonder dat zij getrouwd zouden zijn (al is het minstens voor de moskee) (zie stuk 28).

Sterker nog, indien het stel enkel zou trouwen om een verblijfstitel te verkrijgen voor verzoeker, hetgeen absoluut niet het geval is, waarom zouden zij dan een Islamitische trouw (trouwen in de moskee) organiseren? Het is niet dat dit een waarde heeft voor de beoordeling van het begrip gezinsleven, daar waar een traditioneel religieus huwelijk an sich geen gronden oplevert om een verblijfstitel te verkrijgen. Zij hadden ook kunnen volstaan met een burgerlijk huwelijk/huwelijk voor de wet. Bovendien hebben zij hun huwelijk in Irak ook officieel gemaakt en zijn zij daar ook (weliswaar bij volmacht) getrouwd (stuk 8).

9.

Wanneer Uw Raad stelt in het UDN-arrest dat foto's en berichten eenvoudig in scène kunnen worden gesteld, vraagt verzoeker zich ook af hoe hij op een andere manier een (feitelijke) relatie zou kunnen bewijzen dan met behulp van foto's en berichten. Verzoeker legt ook andere bewijsstukken voor, waarmee Uw Raad geen rekening lijkt te hebben gehouden, zoals huwelijksfoto's (van het Islamitisch huwelijk), evenals de uitnodiging voor het vrijgezellenfeest, de uitnodiging voor de trouw en de gebruiksovereenkomst van de feestzaal.

Bovendien in de gesprekken op Instagram kan men zien dat de partner van verzoeker de foto's van het Islamitische huwelijk op haar “verhaal” had geplaatst (stuk 4). Dit houdt in dat zij de foto's plaatst op haar profiel en dat deze maar 24u te zien zijn voor haar vrienden (mevrouw heeft een privaat profiel, waardoor enkel haar vrienden haar foto's kunnen zien. Waarom zou zij dergelijke foto's op haar profiel zetten, die enkel haar vrienden voor 24u kunnen zien als dit louter ter “enscenering” zou zijn?

10.

De datum van het huwelijk wordt ook als “verdacht” gezien door Uw Raad, vermits dit kort na de interpellatie van verzoeker door de politiediensten zou plaatsvinden. In de gesprekken op Instagram is echter te zien dat op 9.6.2024 de uitnodiging van het hennafeest (de vrijgezellenavond voor de partner van verzoeker) op 1.7.2024 werd verstuurd, dus ruim vóór interpellatie van verzoeker (stuk 4). Op 26.4.2024 (maanden vóór de aanhouding) stuurde de partner van verzoeker foto's door van haar in een witte bruidsjurk en enkele foto's van bruidssluiers (ter inspiratie voor haar eigen sluijer) naar verzoeker (stuk 4).

In deze berichten is ook te zien dat het koppel naar elkaar belt (soms zelfs gesprekken van 4 uur midden in de nacht!) (stuk 4). Enkele van deze berichten zijn ook seksueel getint, hetgeen, in combinatie met de andere bewijsstukken, tevens duidt op een affectieve partnerrelatie (stuk 4 en stuk 30 voor vertaling). Tussen de foto's zitten ook foto's waarop te zien is dat het koppel speciale dagen (zoals oudejaarsdag) bij elkaar (en elkaars familie) doorbrengt (stuk 21). Evenals een foto met een taart waarop “bride to be” (toekomstige bruid) te zien is, met het koppel daarachter kussend te zien op 17.6.2024 (wederom, vóór interpellatie van verzoeker) (stuk 21).

11.

Het feit dat verzoeker in 2018 (meer dan 6 jaar voor hij zijn huidige partner leerde kennen) een aanvraag had gedaan voor gezinshereniging met zijn toenmalige partner, doet niet ter zake. Verzoeker is een jongeman in de bloei van zijn leven, het is uitgegaan met zijn vorige vriendin en hij heeft na 6 jaar een nieuwe partner gevonden, met wie hij nota bene ook (religieus) is getrouwd.

Gelet op al deze elementen liggen er wel degelijk afdoende bewijzen voor van een duurzame partnerrelatie.

12.

Ieder redelijk denkend mens ziet dat de verzoekende partij bij het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk op artikel 8 EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Dit impliceert een lange scheiding tussen beide jonge partners, waarbij de ene partner in de onmogelijkheid verkeert om de andere partner te volgen naar het buitenland en de andere partner niet in de Schengenzone mag komen.

Verwerende partij heeft in zijn beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft tussen de belangen van de staat enerzijds en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker en zijn partner anderzijds.

Hij heeft geen minstens onvoldoende rekening gehouden met de concrete situatie van beide partners.

13.

Verweerder haalt immers wederom zijn standaardformulering aan omtrent het gegeven dat de partners niet in België een gezinsleven dienen uit te bouwen. Verweerder beweert dat niets hen in de wegstaat om terug in Irak een gezinsleven te onderhouden. De partner van verzoeker kan niet gedwongen worden, maar kan hem wel volgen naar Irak.

Met dit argument gaat verweerder echter volledig de mist in. De partner van verzoeker is weliswaar ook afkomstig uit Irak, maar is naar België gekomen in 2016. Zij kan echter niet terug naar Irak. Haar vader is dhr. A.(...) O.(...) A.(...) (stuk 28 en 29). Wanneer men zijn gegevens bekijkt uit het rijksregister, kan men afleiden dat mijnheer is erkend als vluchteling op 30.10.2015 (stuk 29). Dit betekent dat hij gegronde vrees had voor vervolging in Irak (waarom had het Commissariaat-Generaal hem anders erkend als vluchteling?). Daarna heeft hij zijn gezin (waaronder de partner van verzoeker, zijn dochter) laten overkomen naar België op basis van gezinshereniging.

14.

De partner van verzoeker is vervolgens hier naar school gegaan in België en heeft juist haar diploma op zak. Zij is ondertussen geworteld in België, waar zij sinds haar 13e verblijft, en wenst hier aan het werk te gaan. De ouders van mevrouw verblijven hier ook nog altijd.

Teruggaan naar Irak zou levensgevaarlijk zijn voor de partner van verzoeker.

Verweerder kan toch niet verwachten dat de partner van verzoeker vrijwillig teruggaat naar Irak, hetzelfde land dat haar vader is ontvlucht? Verweerder heeft hiermee geen enkele rekening gehouden, terwijl hij perfect in het bezit gesteld kon worden van deze gegevens. Een korte opzoeking in de database van verweerder had dit kunnen vaststellen. Schijnbaar heeft verweerder dit "onderzoek" niet eens gevoerd, dat enkele muisklikken qua tijd in beslag had genomen, hetgeen toch getuigt van een compleet gebrek aan individueel onderzoek.

15.

Indien verweerder dit "onderzoek" immers wel had gevoerd, dan had hij toch niet geformuleerd in zijn motivering dat niets in de weg staat voor de partner van verzoeker om hem vrijwillig te volgen naar Irak, hetzelfde land dat haar familie is ontvlucht... Het feit dat dit niet eens werd benoemd door verweerder getuigt van een gebrek aan een individuele afweging. Dezelfde motivering wordt gekopieerd en geplakt door verweerder zonder te kijken naar de individuele omstandigheden.

Een tweearig inreisverbod houdt dus wel degelijk een effectieve en duurzame scheiding in voor het stel. Hij kan niet naar België (of eender welk Europees land) afreizen om zijn partner te zien. Zij kan niet naar Irak afreizen om verzoeker te zien.

16.

Verweerder verwijst naar rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State en stelt dat een "tijdelijke" verwijdering/scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt. Hoewel dit het geval kan zijn, verwijst verzoeker naar volgend arrest van Uw Raad (RvV nr. 200 563 van 1 maart 2018). In dit arrest wordt benadrukt dat verweerder weliswaar een discretionaire bevoegdheid heeft om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Hij zal dit echter wel moeten motiveren, concreet rekening houdend met alle individuele elementen uit het dossier van verzoeker. Verweerder haalde in dit dossier woordelijk hetzelfde argument aan dat een tijdelijke scheiding geen schending van artikel 8 EVRM kan inhouden. Verzoeker herneemt de belangrijkste passage uit dit arrest, waarin ook een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd (zoals in het geval van verzoeker):

"Dans la mesure où il ressort du libellé de l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 que la partie défenderesse dispose d'une marge d'appréciation quant à la fixation de la durée d'une interdiction d'entrée et que, de surcroît, celle-ci doit être fixée «en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », il incombait à la partie défenderesse, dans la motivation de l'interdiction d'entrée, attaquée, d'exposer les raisons pour lesquelles elle a considéré, dans le cadre de son pouvoir discrétionnaire, qu'il y avait lieu de fixer à deux ans la durée de cette interdiction.

En l'espèce, le Conseil observe que l'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle divers éléments ayant trait à la situation personnelle de la requérante, notamment, son état de santé, et sa cohabitation de fait avec un citoyen belge. A cet égard, la partie défenderesse fait valoir que « le retour au pays d'origine afin de demander l'autorisation de séjour n'est pas disproportionné par rapport au droit à une vie familiale ou privée. [...]

Une séparation temporaire afin de se mettre en conformité avec les lois sur l'immigration ne peut pas être considéré comme une violation de l'article 8 de la CEDH [...] ». En termes de requête, la partie requérante fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir réalisé un examen minutieux et précautionneux pour vérifier l'existence ou non des facteurs liés à la situation concrète de la requérante, de son domicile en Belgique, de ses problèmes de santé ainsi que de sa vie familiale.

Or, force est de constater, à l'instar de la partie requérante, qu'il ne ressort pas de la motivation de l'interdiction d'entrée, attaquée, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments dans le cadre de la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée. Le Conseil estime que la motivation de la partie défenderesse est inadéquate au regard des éléments invoqués par la partie requérante, cette motivation n'étant pas compatible avec une mesure d'interdiction d'entrée d'une durée de deux ans et ne suffisant pas à conclure que la partie défenderesse a bien pris en considération la vie privée et familiale invoquée par la requérante.

En effet, si l'interdiction d'entrée attaquée est prise sur la base de l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 1° et 2°, de la loi du 15 décembre 1980, il convient de constater que pour fixer la durée de celle-ci, la partie défenderesse formule divers motifs qui ont essentiellement trait au retour de la partie requérante dans son pays d'origine, que la partie défenderesse qualifie à plusieurs reprises de « temporaire », alors que l'acte attaqué a pour but de lui délivrer une interdiction d'entrée de deux ans sur le territoire belge. Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, le Conseil estime que la motivation de l'acte attaqué ne garantit pas que la partie défenderesse a respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision (Voyez à cet égard : C.E., n°238.347, rendu le 30 mai 2017)."

"[Vrije vertaling]: Voor zover uit de bewoordingen van artikel 74/11, lid 1, van de wet van 15 december 1980 blijkt dat verweerder over een beoordelingsmarge beschikt bij de vaststelling van de duur van een

inreisverbod en dat deze duur bovendien moet worden vastgesteld “rekening houdend met alle omstandigheden van het geval verweerder in de motivering van het bestreden inreisverbod diende aan te geven waarom hij het in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid passend achtte om de duur van dit verbod op twee jaar vast te stellen.

In casu merkt de Raad op dat uit het onderzoek van de stukken van het administratief dossier verschillende elementen naar voren komen die verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekster, met name haar gezondheidstoestand en haar feitelijke samenwoning met een Belgisch staatsburger. In dit verband heeft verweerder aangevoerd dat “de terugkeer naar het land van herkomst om een verblijfsvergunning aan te vragen niet onevenredig is aan het recht op een gezins- of privéleven. [...]

Een tijdelijke scheiding om te voldoen aan de immigratiewetgeving kan niet worden beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM [...]”. Met betrekking tot het verzoekschrift klaagde verzoekster dat verweerder had nagelaten een zorgvuldig en zorgvuldig onderzoek uit te voeren om het al dan niet bestaan van factoren met betrekking tot verzoeksters concrete situatie, haar verblijf in België, haar gezondheidsproblemen en haar gezinsleven na te gaan.

Evenals verzoeker moet echter worden vastgesteld dat uit de motivering van het bestreden inreisverbod, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod met deze factoren rekening heeft gehouden. De Raad is van oordeel dat de motivering van verweerder in het licht van de door verzoeker aangevoerde factoren ontoereikend is, nu deze niet verenigbaar is met een inreisverbod van twee jaar en onvoldoende is om te concluderen dat verweerder rekening heeft gehouden met het door verzoeker aangevoerde privé- en gezinsleven.

Hoewel het bestreden inreisverbod is uitgevaardigd op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de wet van 15 december 1980, dient te worden opgemerkt dat verweerder voor de vaststelling van de duur van het verbod verschillende redenen aanvoert die hoofdzakelijk betrekking hebben op de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, die verweerder meermaals als “tijdelijk” omschrijft, terwijl de bestreden maatregel tot doel heeft haar een inreisverbod van twee jaar op Belgisch grondgebied op te leggen. Gelet op de aanzienlijke draagwijdte van een inreisverbod van twee jaar voor het Koninkrijk, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden handeling niet waarborgt dat verweerder heeft voldaan aan de verplichting om alle relevante factoren van het geval in aanmerking te nemen alvorens zijn beslissing te nemen (Zie in dit verband ook: RvS, nr. 238.347, uitgesproken op 30 mei 2017).”

In dit arrest van de Raad van State waarnaar Uw Raad op het einde verwijst, wordt eenzelfde argumentatie weerhouden:

“Par ailleurs et s’agissant des conséquences d’un éloignement « temporaire » pour l’introduction d’une demande par l’intermédiaire d’un poste diplomatique belge dans le pays d’origine, c’est à juste titre que l’arrêt attaqué met en évidence qu’il ne s’agit pas d’un simple retour dans le pays d’origine mais bien d’une mesure d’éloignement d’une durée de deux années.”

“[Vrije vertaling]: Met betrekking tot de gevolgen van een “tijdelijke” verwijdering voor de indiening van een aanvraag via een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, wijst het bestreden arrest er bovendien terecht op dat het niet gaat om een eenvoudige terugkeer naar het land van herkomst, maar om een verwijderingsmaatregel met een duur van twee jaar.”

Samengevat komt het erop neer dat:

“Wanneer DVZ bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wil houden met het gezinsleven van de vreemdeling, en een inreisverbod van 2 jaar oplegt, kan niet voorgehouden worden dat dit slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt: het gaat integendeel om een duurzame verwijdering.” (L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, editie 2019, p.884: waarbij verwezen wordt naar dit arrest van de Raad van State).

17.

Door te argumenteren dat verzoeker tijdelijk naar Irak kan teruggaan in afwachting van een visum of verblijfsvergunning, slaat hij de bal volledig mis. Het gaat niet om een loutere terugkeer naar het land van herkomst, maar om een duurzame verwijdering, waarbij verzoeker twee jaar niet meer in België mag komen. Bovendien faalt verweerder aan te tonen dat zij rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en zijn partner om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Zoals hierboven reeds uitgelegd, kan de partner van verzoeker immers niet naar Irak gaan, gelet op het gevaar dat zij zou lopen, zelfs niet tijdelijk. Het gaat dus niet alleen om een duurzame verwijdering, maar ook om een duurzame scheiding van de beide partners, vermits zij elkaar op geen enkele wijze kunnen zien of bezoeken.

Het recht op gezinsleven van verzoeker ex artikel 8 EVRM wordt duidelijk geschonden door de bestreden beslissing.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken (Verzoekschrift, bijlagen 3-30):

“Stuk 3 – Belgische identiteitskaart Z.(...) O.(...)”

Stuk 4 – Communicatie koppel via Instagram en telefoon

Stuk 5 – Contactpersoon in geval van nood

Stuk 6 – Foto's koppel deel 1

Stuk 7 – Foto's koppel deel 2
Stuk 8 – Kopie Irakese huwelijksakte
Stuk 9 – Foto's huwelijk
Stuk 10 – Huwelijksfoto's
Stuk 11 – Uitnodiging damesfeest ("vrijgezelle") dd. 01.07.2024
Stuk 12 – Uitnodiging huwelijksfeest dd. 04.07.2024
Stuk 13 – Gebruiksovereenkomst feestzaal (feest voorzien op 14.07.2024 doch verplaatst naar 04.07.2024)
Stuk 14 – Aanvraag adreswijziging O.(...)
Stuk 15 – Foto's appartement Mohammed
Stuk 16 – Bewijzen van inburgering
Stuk 17 – Bewijzen van arbeid
Stuk 18 – Huurovereenkomst
Stuk 19 – Uittreksel uit strafregister
Stuk 20 – Uitslag theoretisch rijexamen
Stuk 21 – Bijkomende foto's koppel
Stuk 22 - Verzoek conform artikel 9 bis Verblijfwet dd. 14.10.2022
Stuk 23 – Aflevering attest van inontvangstname dd. 07.05.2024
Stuk 24a – Rapporten mensenrechtelijke situatie in Irak
Stuk 24b – EUAA Country Guidance Iraq
Stuk 24c – Artikel uit Lawgazette over verwesterde familie in UK
Stuk 25 – ID kaarten partner + zus van verzoeker
Stuk 26 – Recent e-mailverkeer met Stad Aalst ivm lopende procedures (aanvraag 9bis + huwelijk)
Stuk 27 – Doktersattest dd. 09.07.2024 aangaande toestand mevrouw OMIR
Stuk 28 – Uittreksel rijksregister Z.(...) O.(...)
Stuk 29 – Uittreksel rijksregister A.(...) O.(...) A.(...)
Stuk 30 – Vertaling berichten uit stuk 4"

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 74/14 van de vreemdelingenwet en 22bis van de Grondwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Verzoeker kan bovendien niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien onderhavig beroep geen beslissing tot verwijdering, doch een inreisverbod betreft, waardoor het middel, in zoverre het gestoeld is op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, juridische grondslag mist.

3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld door aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar op te leggen (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

3.6. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 juli 2024 (zie punt 1.12) gepaard gaat met het onderhavig inreisverbod omdat "(b)etrokkene geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.08.2023 dat hem betekend werd op 30.08.2023". Verzoeker betwist deze vaststelling niet in zijn middel waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van voormeld

artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet het bevel van 2 juli 2024 aldus in beginsel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

3.7. Verzoeker meent in zijn enig middel in wezen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de “specifieke omstandigheden” van zijn situatie, en meer in het bijzonder met zijn effectief beleefde partnerrelatie met mevrouw Z.O. Naar het oordeel van verzoeker valt deze relatie onder de bescherming van het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst hierbij naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift, waarin hij tracht het duurzaam karakter van deze relatie te illustreren. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een lange scheiding tussen hemzelf en zijn vriendin tot gevolg zou hebben.

3.8. De Raad merkt vooreerst op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet de maximumtermijn van drie jaar heeft gehanteerd die overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan worden opgelegd en dus de duur van het inreisverbod moduleerde door een inreisverbod op te leggen met een duur van twee jaar. Hieruit blijkt reeds dat wel degelijk rekening werd gehouden met de individuele situatie van verzoeker. In de bestreden beslissing worden overigens de “specifieke omstandigheden” als volgt nader toegelicht:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft waarmee hij wil trouwen. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

De Raad stelt vast dat uit deze geciteerde motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het opleggen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met verzoekers relatie met mevrouw Z.O. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door, rekening houdend met de informatie waarover hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken, een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen of dat een duur van twee jaar disproportioneel zou zijn.

3.9. Verzoeker voert vervolgens aan dat de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkig onderzoek waar wordt gesteld dat niets eraan in de weg staat dat de partner van verzoeker hem vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Hij verwijst in dit verband naar gegevens uit het rijksregister van de vader van zijn vriendin, waaruit blijkt dat deze laatste in België de vluchtelingenstatus geniet (Verzoekschrift, bijlagen 28 en 29). Bijgevolg zou het voor verzoekers vriendin onmogelijk zijn om mee met hem terug naar Irak te keren.

De Raad merkt op uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit element eerder had ingeroepen. Zo maakte hij ten tijde van zijn interpellatie door de politie van Affligem op 2 juli 2024 wel melding van zijn plannen om met een Belgische vrouw te huwen, maar niet van het feit dat zij de dochter was van een vluchteling en dat dit een beletsel zou vormen om naar Irak te reizen. Het gegeven dat zijn toekomstige schoonvader als vluchteling werd erkend, werd evenmin door verzoeker vermeld ten tijde van het intakegesprek met de ICAM-coach van 11 december 2023. Daaruit blijkt zelfs dat verzoeker een huwelijk in Irak overwoog en zijn schoonmoeder zou laten afreizen om aldaar een huwelijk via volmacht te regelen.

Waar verzoeker voorhoudt dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om onderzoek te voeren naar de verblijfsstatus van de vader van zijn vriendin, benadrukt de Raad dat er op dit punt niet alleen een onderzoekplicht rust op het bestuur, maar ook een aanvoeringsplicht bij verzoeker. Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met de hoedanigheid van zijn schoonvader geen rekening werd gehouden.

3.10. Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris standaardformuleringen gebruikt in de bestreden beslissing, stipt de Raad aan dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.12. Verzoeker stelt dat hij een relatie heeft met zijn partner Z.O. met wie hij een traditioneel Islamitisch huwelijk heeft afgesloten en met wie hij recent zou zijn gaan samenwonen. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze relatie het volgende gesteld:

*“Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vriendin heeft waarmee hij wil trouwen. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”*

Verzoeker betoogt in zijn middel dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) reeds oordeelde dat samenwonen of samenleven geen absolute vereiste is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen en verwijst naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift met allerhande gegevens die volgens hem zouden wijzen op het duurzaam karakter van zijn relatie met zijn Belgische vriendin (Verzoekschrift, bijlagen 4-13, 15 en 21). De talrijke foto's en screenshots van whatsapp-berichten die verzoeker overmaakt, kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, bezwaarlijk als een bewijs van een duurzame relatie worden aanzien omdat dit alles gemakkelijk in scène kan worden gezet. Ook het gegeven dat verzoeker en zijn vriendin net ten tijde van de interpellatie van verzoeker begin juli een ‘huwelijksfeest’ wensten te organiseren, kan niet verhullen dat de ‘duurzame’ relatie tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin erg pril is en hoogstens enkele maanden oud was op het moment van de bestreden beslissing. Verzoekers vriendin deed bovendien pas na het nemen van de bestreden beslissing,

op 4 juli 2024, een aangifte van verblijfsverandering te Aalst (Verzoekschrift, bijlage 14). Er was dus op het moment van de bestreden beslissing geen sprake van een samenwonen. Verzoekers uiteenzetting over de redenen waarom hij en zijn vriendin precies op dat moment gingen samenwonen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Er rijzen dus ernstige vraagtekens bij het beschermenswaardig karakter van verzoekers relatief prille relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf, waardoor geen toetsing moet gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating, zoals *in casu*, moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

De Raad wijst er nog op dat het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een belangrijk element met betrekking tot de relatie tussen verzoeker en zijn partner is de vraag of dit prille gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat het voor de betrokken personen onmiddellijk duidelijk was dat dit gezinsleven op het Belgische grondgebied, gezien verzoekers verblijfssituatie, een uiterst precair karakter zou hebben. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Gezien verzoekers verblijfshistoriek maakt hij niet aannemelijk dat dit gezinsleven beschermenswaardig is en de Belgische overheid ertoe zou verplichten om hem nog langer op het Belgische grondgebied te gedogen.

3.13. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden waar hij stelt dat het inreisverbod een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied en bijgevolg een duurzame scheiding tussen hem en zijn partner zou betekenen. Het inreisverbod heeft immers slechts een duurtijd van twee jaar, stelt de Raad vast dat verzoeker de band met zijn vriendin verder kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker werd eind 2024 gerepatriëerd, waardoor het tijdvak waarvoor het inreisverbod geldt, afneemt. Het staat verzoeker bovendien vrij om desgevallend overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen vanaf het ogenblik dat hij daarvoor in aanmerking komt. Indien verzoeker effectief zou voldoen aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, hoeft onderhavig inreisverbod bijgevolg voor hem dan ook geenszins een definitieve breuk in zijn prille relatie te betekenen.

3.14. Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar rechtspraak van de Raad in verband met artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat rechterlijke uitspraken in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (cf. RvS 25 januari 2019, nr. 13.148).

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens onvoldoende zou hebben onderzocht of zich kennelijk onredelijk zou hebben opgesteld toen hij verzoeker onderhavig inreisverbod oplegde. Er blijkt geen schending van het evenredigheidsbeginsel en/of van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN